

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 06, 2018

Nummer 6, 2018

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:189](#) 13-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:77](#) 13-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:191](#) 13-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:153](#) 06-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:162](#) 06-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:164](#) 06-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:163](#) 06-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:156](#) 06-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:152](#) 06-02-2018

RECHTSPRAAK

Kan een balkon worden aangemerkt als woning, zodat bij het betreden daarvan een machtiging als bedoeld in artikel 2 lid 1 Awbi is vereist?

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat het door opsporingsambtenaren betreden balkon niet kan worden aangemerkt als (onderdeel van) een woning in de zin van artikel 2 lid 1 Algemene wet op het binnentreden (hierna: Awbi).

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Ingevolge artikel 2 lid 1 Awbi is, behoudens hier niet ter zake doende uitzonderingen, voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner een schriftelijke machtiging vereist. De wetgever heeft bij de totstandkoming van die wet ervan afgezien het begrip ‘woning’ te definiëren. De geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2 Awbi houdt dienaangaande het volgende in:

- memorie van toelichting:

‘Over het begrip woning valt het volgende op te merken. Het grondrecht van de onschendbaarheid van de woning beschermt de huisvrede, dat wil zeggen het ongestoord verblijf in een ruimte die tot exclusief verblijf voor een persoon of voor een beperkt aantal in een gemeenschappelijke huishouding levende personen ingericht en bestemd is. Het huisrecht strekt tot bescherming van dit ongestoorde gebruik (...).

In het licht van de strekking van de grondwettelijke bescherming van het huisrecht is er geen aanleiding deze bescherming ook te doen uitstrekken tot met een woning verbonden ruimten die in het geheel niet voor bewoning zijn bestemd en die van buitenaf via een eigen ingang kunnen worden betreden. Of een ruimte een woning is, wordt niet zonder meer bepaald door uiterlijke kenmerken zoals de bouw en de aanwezigheid van een bed en ander huisraad, maar ook door de daaraan werkelijk gegeven bestemming. (...)

Onder de bescherming van de woning vallen niet de trappen en portalen die tot een woning en andere lokaliteiten toegang geven (HR 16 december 1907, W 8633), dus ook – zo mag worden aangenomen – niet de gemeenschappelijke trappen en portalen in een flatgebouw.’

(Kamerstukken II 1984/85, 19073, 3, p. 20-21)

- memorie van antwoord:

‘Wij zijn van oordeel dat het onverstandig zou zijn om het begrip woning in een wettelijke bepaling in dit wetsvoorstel nader te definiëren. Zo'n omschrijving zou óf globaal zijn en daardoor nauwelijks toegevoegde waarde hebben óf juist specifiek, waardoor het risico zou kunnen ontstaan dat de omschrijving naar achteraf moet worden vastgesteld te eng of te ruim is. Wij zijn van mening dat het begrip woning voldoende houvast biedt. De rechter kan zo nodig – afhankelijk van de concrete omstandigheden op dat moment – vaststellen of er al dan niet sprake is geweest van binnentreden in een woning.’

(Kamerstukken II 1988/89, 19073, 5, p. 12)

- memorie van antwoord (Eerste Kamer):

‘De leden van de CDA-fractie wilden weten of een open serre, een veranda, een overdekt terras en/of een ingesloten binnentuin tot de woning konden worden gerekend. In haar algemeenheid wordt als woning beschouwd een van de buitenwereld afgesloten plaats waar iemand – eventueel met zijn gezin zijn privaat huiselijk leven leidt of pleegt te leiden, alsmede alle ter beschikking en ten gebuik van de bewoner staande besloten ruimten die binnenshuis gemeenschap hebben met de woning, zonder dat daarvoor andermans gebied behoeft te worden betreden. Gelet op deze omschrijving is in het kader van de beoordeling van de vraag of de hierboven genoemde ruimten tot de woning kunnen worden gerekend, het vereiste van «beslotenheid» beslissend. Op grond van dit vereiste dient men op het eerste gezicht te concluderen dat van de hierboven genoemde ruimten alleen een door de woning omsloten binnentuin tot de woning kan worden gerekend, althans wanneer deze binnentuin ook alleen via de desbetreffende woning te bereiken is.’

(Kamerstukken I 1993/94, 19073, 259b, p. 7)

Het hof heeft geoordeeld dat het betreden van het balkon van de flatwoning van de verdachte, waartoe de opsporingsambtenaren zich via het balkon van de naastgelegen woning de toegang verschaft hadden, niet kan worden aangemerkt als het binnentreden in de woning van de verdachte in de zin van artikel 2 lid 1 Awbi. Daartoe heeft het hof geoordeeld dat dit balkon geen onderdeel uitmaakt van de woning van de verdachte. Gelet op de onder 2.4 weergegeven totstandkomingsgeschiedenis van artikel 2 Awbi en in aanmerking genomen de door het hof als vaststaand aangenomen feiten en omstandigheden, waaruit niet valt af te leiden dat dit balkon behoort tot de ‘besloten ruimten die binnenshuis gemeenschap hebben met de woning’, geeft dat oordeel niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is het toereikend

gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:191

Zaaknummer: 16/05010

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.C. Reisinger

Wetsartikelen: 2 Awbi

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de uitleg aan het begrip ‘de oppervlakte van het dichte deel’ van de voor gelten of zeugen zonder biggen beschikbare vloer als bedoeld in artikel 5 lid 2 Varkensbesluit (oud).

Het middel klaagt onder meer dat het hof een onjuiste uitleg heeft gegeven aan het begrip ‘de oppervlakte van het dichte deel’ van de voor gelten of zeugen zonder biggen beschikbare vloer als bedoeld in artikel 5 lid 2 Varkensbesluit (oud).

De nota van toelichting bij het Besluit van 15 november 1997, houdende wijziging van het Varkensbesluit (*Stb.* 1998, 213), houdt onder meer het volgende in:

‘Met dit besluit worden de welzijnsmaatregelen zoals aangekondigd in de aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal toegezonden brief van 10 juli 1997 inzake de herstructurering van de varkenshouderij (Kamerstukken II 1996/97, 25 448, nr. 1), in het Varkensbesluit vastgelegd. Deze welzijnsmaatregelen maken deel uit van een integraal pakket van maatregelen voor de varkenshouderij die worden gesteld zowel in het belang van het milieu en de ruimtelijke kwaliteit, als in het belang van dierenwelzijn en diergezondheid.

(...)

Uitgangspunt voor de vaststelling van de (aangescherpte) normen inzake het benodigde beschikbare minimale vloeroppervlak voor varkens, is dat een functionele scheiding tussen de plaatsen waar het varken mest, eet en ligt mogelijk moet zijn en dat voldoende opvang aanwezig is in geval van calamiteiten.

Deze uitgangspunten hebben ertoe geleid dat de beschikbare oppervlakte voor een in een groep gehouden gelt of zeug zonder biggen, ingevolge artikel 4, eerste lid, minimaal 2,25 m² moet zijn. De minimaal beschikbare oppervlakte voor de overige categorieën wordt, gerelateerd aan het gewicht van het varken, bepaald in artikel 4, tweede lid; eerdergenoemde uitgangspunten hebben ertoe geleid dat deze minimumnormen ten opzichte van de tot nu toe geldende minimumnormen aanzienlijk zijn verruimd. Dit zelfde geldt voor de minimumnormen inzake het vereiste dichte gedeelte van roostervloeren (artikel 5, tweede

lid). Deze aanscherping garandeert dat een varken over voldoende ligruimte op een dichte vloer beschikt.’

Blijkens de nota van toelichting strekt artikel 5 lid 2 Varkensbesluit (oud) ertoe te garanderen dat een gelt of zeug over voldoende ligruimte op een dichte vloer beschikt. Gelet hierop moet worden aangenomen dat onder ‘de oppervlakte van het dichte deel’ van de beschikbare vloer als bedoeld in deze bepaling moet worden verstaan het dichte deel waarop een gelt of zeug vrij, dus zonder gehinderd te worden door enig obstakel, kan liggen. Het kennelijke oordeel van het hof dat voor het bepalen van de oppervlakte daarvan uitsluitend aaneengesloten dichte delen van de vloer in aanmerking dienen te worden genomen, geeft derhalve niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

De klacht faalt.

Aantekening verdient dat hetgeen onder 2.5 is overwogen ook van toepassing is op het huidige artikel 2.18 lid 2 Besluit houders van dieren, dat in essentie gelijkkluidend is aan artikel 5 lid 2 Varkensbesluit (oud).

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:77

Zaaknummer: 16/05747

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.J.J.E. Stassen

Wetsartikelen: 5 Varkensbesluit (oud)

RECHTSPRAAK

Slagende unus testis-klacht.

Advocaat-generaal A.E. Hartevelt heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 primair en 4 ten laste gelegde, de strafoplegging en de beslissing op de vordering van de benadeelde partij en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch teneinde in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring van het onder 1, 2 en 4 ten laste gelegde uitsluitend heeft doen steunen op de verklaringen van de aangeefster, althans de bewezenverklaring niet naar de eis der wet met redenen heeft omkleed.

Volgens artikel 342 lid 2 Sv – dat de tenlastelegging in haar geheel betreft en niet een onderdeel daarvan – kan het bewijs dat de verdachte het ten laste gelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling strekt ter waarborging van de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing, in die zin dat zij de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen ingeval de door één getuige gereleveerde feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vergt een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daaromtrent slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid verschaffen door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de in cassatie aan te leggen toets of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd (vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452, NJ 2010/515).

In de onderhavige zaak is het oordeel van het hof dat het bewijs dat de verdachte het ten laste gelegde heeft begaan niet alleen kan worden aangenomen op grond van hetgeen de aangeefster heeft verklaard, maar dat de door haar gereleveerde feiten en omstandigheden voldoende steun vinden in nader aangeduid ander bewijsmateriaal, niet zonder meer

begrijpelijk. Voor dergelijke steun volstaan immers niet de door het hof in dit verband telkens in aanmerking genomen aanwezigheid van de verdachte in het bijzijn van de aangeefster in zijn woning, op een camping en in zijn vakantiehuisje, en de – niet op specifieke omstandigheden betrekking hebbende – verklaring van de dochter van de verdachte over diens ‘dwingende, geen weigering duldende handelwijze’.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:189

Zaaknummer: 16/03559

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: A.A. Franken

Wetsartikelen: 342 Sv

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Naar luid van artikel 460 lid 2 Sv dient de aanvraag de gronden te vermelden waarop deze berust. De aanvraag zal dus naar behoren gemotiveerd dienen te zijn. Dat vindt bevestiging in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat tot het huidige artikel 460 Sv heeft geleid (*Kamerstukken II 2008/09, 32045, 3, p. 32*).

Hieruit – gezien in samenhang met de omstandigheid dat ingevolge artikel 460 Sv de indiening van herzieningsaanvragen is voorbehouden aan rechtsgeleerde raadslieden en de procureur-generaal bij de Hoge Raad – volgt dat uitsluitend een herzieningsaanvraag welke aan deze motiveringseis voldoet, in behandeling kan worden genomen. Een aanvraag die daaraan niet beantwoordt, is niet een aanvraag als in de wet bedoeld en moet daarom buiten behandeling blijven.

Dat betekent dat ingeval een op artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv steunende aanvraag een beroep doet op een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling,

(a) de aanvraag een nauwkeurige omschrijving dient te behelzen van bedoeld gegeven (hierna: het novum) en dat dus niet kan worden volstaan met een verwijzing naar bijgevoegde

bescheiden waaruit zo een novum zou moeten blijken;

(b) de aanvraag de redenen moet vermelden waarom het novum tot een van de genoemde beslissingen zou hebben kunnen leiden;

(c) de aanvraag, indien deze ertoe strekt de bewijsvoering aan te tasten, met voldoende precisie dient uiteen te zetten (i) waarom een bepaald onderdeel van de bij de aanvraag gevoegde bescheiden leidt tot ernstige twijfel aan de juistheid van een nauwkeurig aangeduid gedeelte van de bewijsvoering, en (ii) waarom dat leidt tot het ernstige vermoeden dat het onderzoek van de zaak destijds zou hebben geleid tot een vrijspraak.

Slechts indien de aanvraag aan deze eisen voldoet, is de Hoge Raad in staat de gegrondheid ervan adequaat te beoordelen.

Indien de aanvraag – zoals in het onderhavige geval – aan die eisen niet voldoet, kan zij op grond van een tekortschietende motivering niet gelden als een aanvraag in de zin der wet en moet zij daarom buiten behandeling blijven. De aanvraag kan derhalve niet worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:156

Zaaknummer: 17/03395

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en V. van den Brink

Advocaten: M. Spapens

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Bewezenverklaring in beslissende mate gebaseerd op verklaringen van medeverdachte die niet door verdediging kon worden gehoord omdat deze zich in eerste aanleg op zijn verschoningsrecht heeft beroepen en in hoger beroep heeft geweigerd een verklaring af te leggen?

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest wat betreft het in de zaak met parketnummer 05/780098-15 en in de zaak met parketnummer 05/881648-14 onder 1 subsidiair, 2, 3 en 4 ten laste gelegde en de strafoplegging, tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden teneinde in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan, en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt in de kern over het oordeel van het hof dat de verklaringen van de getuige [betrokkene 2] niet behoeven te worden uitgesloten van het gebruik voor het bewijs, op de grond dat de bewezenverklaring ter zake van het in de zaak met parketnummer 05/780098-15 ten laste gelegde feit en de in de zaak met parketnummer 05/881648-14 onder 1 subsidiair, 2, 3, en 4 ten laste gelegde feiten niet uitsluitend of in beslissende mate op die verklaringen berust.

Blijkens hetgeen onder 2.3.3 is weergegeven, heeft het hof met betrekking tot zijn oordeel dat de bewezenverklaring van de in het middel bedoelde feiten niet in beslissende mate op de in bewijsmiddelen 3, 4, 12 en 13 vervatte verklaringen van [betrokkene 2] is gebaseerd, kennelijk niet uitsluitend acht geslagen op de overeenkomsten tussen enerzijds de verklaringen van [betrokkene 2] ter zake de in de tenlastelegging omschreven feiten op 24 oktober 2014 en 1 november 2014 en anderzijds hetgeen omtrent die feiten is verklaard door [slachtoffer 2], [slachtoffer 1] en [slachtoffer 4], maar tevens ten aanzien van de betrokkenheid van de verdachte bij die feiten in aanmerking genomen dat:

- een van de mannen die aangeefsters [slachtoffer 2] en [slachtoffer 1] op 24 oktober 2014 hebben vastgehouden in de woning aan de [b-straat 1] te Nijmegen, blijkens het door hen opgegeven signalement een licht getinte huidskleur had, bruine/donkere ogen en kort donker/zwart haar had, tussen 20 en 30 jaar dan wel tussen 25 en 27 jaar oud was en ongeveer 1.80-1.85 meter lang was (bewijsmiddelen 1 en 2),

- de verdachte van Indonesisch/Molukse afkomst is, bruin/zwarte ogen en kort zwart haar heeft, is geboren op [geboortedatum] 1994 en 1.89 meter lang is (bewijsmiddel 9),
- [betrokkene 2] en de verdachte op 24 oktober 2014 ongeveer twintig minuten na de melding van een overval op een woning aan de [b-straat] te Nijmegen door de politie zijn gecontroleerd toen zij, komend vanaf de Waalhaven, samen in een auto reden die op naam stond van de vader van [betrokkene 2] (bewijsmiddelen 4, 5 en 6),
- verbalisanten samen met [betrokkene 2] de door hem aangegeven, op 24 oktober 2014 gevolgde route hebben nagereden, vanaf de [b-straat] via de Waalhaven en eindigend bij het woonadres van de verdachte (bewijsmiddelen 7 en 8),
- een deelnemer aan de op 1 november 2014 gepleegde inbraak in de woning van [betrokkene 3] aan [slachtoffer 4] en aan die [betrokkene 3] heeft verteld dat 'ene [verdachte]' – door het hof begrepen als de verdachte – er ook bij was (bewijsmiddel 11).

Tevens heeft het hof blijkens zijn nadere bewijsoverweging geoordeeld dat de door de verdachte gegeven verklaringen over zijn ontmoeting met [betrokkene 2] op 24 oktober 2014 en zijn aanwezigheid bij zijn (ex-)schoonmoeder in de nacht van 1 november 2014 – mede gelet op de (summiere) inhoud van de verklaringen en het moment waarop deze zijn afgelegd – niet aannemelijk zijn geworden. Gelet hierop is het oordeel van het hof dat de bewezenverklaring van de in het middel bedoelde feiten niet in beslissende mate op de verklaringen van [betrokkene 2] is gebaseerd, niet onbegrijpelijk en behoeft het geen nadere motivering.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:162

Zaaknummer: 16/05324

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: V.A. Groeneveld

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Bestanddeel ‘uit winstbejag’ voldoende gemotiveerd?

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van het onder 1 subsidiair ten laste gelegde feit wat betreft het bestanddeel ‘uit winstbejag’ als bedoeld in artikel 417bis lid 1 aanhef en onder b Sr onvoldoende met redenen is omkleed.

Het hof heeft kennelijk uit de bewijsvoering afgeleid dat de verdachte de bewezenverklaarde partij gereedschappen ‘uit winstbejag’ voorhanden heeft gehad. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen hetgeen de bewijsvoering inhoudt omtrent de aard en omvang van de grote hoeveelheid kostbare gereedschappen, ten aanzien waarvan door of namens de verdachte niet is aangevoerd dat hij deze met een ander doel voorhanden had.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:164

Zaaknummer: 16/0288o

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: R. van Leusden

Wetsartikelen: 417bis Sr

RECHTSPRAAK

Hof heeft niet voldaan aan de strafmotivering als bedoeld in artikel 359 lid 6 Sv.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel behelst onder meer de klacht dat het hof in strijd met artikel 359 lid 6 Sv heeft verzuimd in het arrest in het bijzonder de redenen op te geven die hebben geleid tot het opleggen van een vrijheidsbenemende straf.

Deze overwegingen bevatten, in strijd met het zesde lid van artikel 359 Sv, geen opgave van de redenen die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze van het opleggen van een vrijheidsbenemende straf. Dat verzuim leidt krachtens artikel 359 lid 8 Sv tot nietigheid (vgl. HR 27 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2191, NJ 2016/437).

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:152

Zaaknummer: 16/02092

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: V.P.J. Tuma

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad geeft uitleg aan het begrip ‘een sprekende gelijkenis’ als bedoeld in artikel 3 RWM.

Het middel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het ten laste gelegde.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 13 lid 1 Wet wapens en munitie (WWM) in verbinding met artikel 2 lid 1 WWM en artikel 3 aanhef en onder a Regeling wapens en munitie (RWM). Daarom moet de in de tenlastelegging voorkomende uitdrukking ‘een sprekende gelijkenis’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in laatstgenoemde bepaling.

Wat betreft luchtdrukwapens bevat artikel 27 lid 1 WWM uitsluitend een verbod tot het in het openbaar dragen daarvan. Verdergaande juridisering werd blijkens de wetsgeschiedenis zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 27 door de wetgever onwenselijk geacht. Het binnen het grondgebied van Nederland doen komen van een luchtdrukgeweer levert derhalve geen strafbaar feit op, tenzij het wat betreft zijn vorm en afmetingen een sprekende gelijkenis vertoont met een vuurwapen.

Gelet op voormelde bedoeling van de wetgever ligt een ruime uitleg van de uitdrukking ‘een sprekende gelijkenis’ in artikel 3 RWM niet voor de hand. Een ruime uitleg zou immers ertoe kunnen leiden dat met het oog op de beoefening van de schietsport met lucht-, gas- of veerdrukwapens alsnog een door de wetgever niet gewild stelsel van speciale ontheffingsgronden in het leven moet worden geroepen.

Een met de bedoeling van de wetgever strokende uitleg van artikel 3 RWM houdt in dat onder een lucht-, gas- of veerdrukwapen dat wat betreft vorm en afmetingen ‘een sprekende gelijkenis’ vertoont met een vuurwapen moet worden verstaan: een wapen als voormeld dat wat betreft vorm en afmetingen niet of nauwelijks van een echt vuurwapen te onderscheiden is. Dit sluit ook aan bij de in de in artikel 3 RWM vermelde Richtlijn 2009/48/EG (de zogenoemde Speelgoedrichtlijn), aangezien in artikel 2 lid 1 in verbinding met bijlage I sub 2 onder e van die richtlijn is bepaald dat ‘imitaties van echte vuurwapens’ niet als speelgoed in de zin van de richtlijn worden beschouwd.

De Hoge Raad verstaat de overwegingen van het hof aldus dat het hof heeft vastgesteld dat het in de tenlastelegging vermelde luchtdrukgeweer wat betreft vorm en afmetingen is te onderscheiden van een echt vuurwapen, en heeft geoordeeld dat het daarom geen sprekende gelijkenis vertoont met een vuurwapen. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste opvatting omtrent de te dezen aan te leggen maatstaf en is, ook in het licht van wat de advocaat-generaal ter terechtzitting heeft aangevoerd, toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:153

Zaaknummer: 16/04719

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Wetsartikelen: 3 RWM

RECHTSPRAAK

Is voldaan aan de voor oplegging van de ISD-maatregel noodzakelijke voorwaarden als bedoeld in artikel 38m lid 1 onder 2 Sr?

Het middel richt zich tegen het oordeel van het hof dat aan de verdachte de maatregel tot plaatsing in een inrichting voor stelselmatige daders (hierna: ISD-maatregel) kan worden opgelegd en klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de verdachte voorafgaand aan de door het hof onder 1, 2 en 3 bewezenverklarde feiten driemaal onherroepelijk tot een vrijheidsbenemende straf is veroordeeld en dat deze straffen voorafgaand aan de bewezenverklarde feiten zijn ten uitvoer gelegd.

Gelet op de weergegeven inhoud van het Uittreksel Justitiële Documentatie van 23 november 2015 is het oordeel van het hof dat de veroordelingen tot een vrijheidsbenemende straf die het bij de oplegging van de ISD-maatregel heeft betrokken, onherroepelijk waren voorafgaand aan de ten laste van de verdachte onder 1, 2 en 3 bewezenverklarde feiten, niet onbegrijpelijk. De enkele omstandigheid dat zo'n veroordeling in de rubriek 'openstaande zaken betreffende misdrijven' is opgenomen, maakt dat niet anders. Evenmin is onbegrijpelijk het oordeel van het hof dat de straffen die bij die veroordelingen zijn opgelegd voorafgaand aan de in de bestreden uitspraak onder 1, 2 en 3 bewezenverklarde feiten ten uitvoer zijn gelegd. Immers, voormeld uittreksel houdt ten aanzien van het vonnis van 5 december 2011 in dat de verdachte is veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven maanden en dat de voorlopige hechtenis is gestart op 30 november 2011 en is beëindigd op 22 augustus 2012. Het houdt voorts ten aanzien van het vonnis van 10 januari 2013 in dat aan de verdachte een gevangenisstraf is opgelegd van tien maanden en dat de voorlopige hechtenis is gestart op 31 oktober 2012 en is beëindigd op 27 augustus 2013. Het houdt tot slot ten aanzien van het vonnis van 11 januari 2010 in dat aan de verdachte een gevangenisstraf is opgelegd van vier maanden en dat de voorlopige hechtenis is gestart op 29 oktober 2009 en is beëindigd op 26 februari 2010. De ten laste van de verdachte bewezenverklarde feiten zijn, zoals onder 2.2.1 is weergegeven, gepleegd in 2014 onderscheidenlijk 2015.

Het middel faalt in zoverre.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de

cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad in deze zaak waarin de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Deze termijnoverschrijding leidt evenwel niet tot vermindering van de duur van de sanctie, aangezien de door het hof opgelegde maatregel tot plaatsing in een inrichting voor stelselmatige daders zich naar zijn aard niet leent voor een dergelijke vermindering. Daarom is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:163

Zaaknummer: 16/00354

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 38m Sr